

Opretholdelse af den særlige indkomstskat rammer derfor den nyttige beskæftigelse på dens livsnerve og udhuler dansk erhvervslivs funktions- og udviklingsevne. Alfa og omega i et vækstvefærdssamfund er nu engang, at produktionskapitalen til enhver tid befinder sig, hvor den på det givne tidspunkt benyttes dygtigst. Kapitalvindingskatten hæmmer i betydelig grad fremmelse af dette samfundsfundamentale ønskemål.

Fra den danske kapitalvindingskat flyder øget arbejdsløshed, stigning i landets valutatab og svigtende grundlag for udbygning af folkepensionerne og af andre sociale foranstaltninger. På én gang lykkes det denne skat at være både ungdomsfjendsk, pensionistfjendsk og samfundsfjendsk. Kapitalvindingskatten blokerer for flytninger, der er ønskelige både af hensyn til den enkeltes dispositionsfrihed og til samfundet.

En del af filosofien bag kapitalvindingskatten er, at når der handles, generer det ikke så meget med skat, for på det tidspunkt er der jo penge på bordet. Det stemmer blot i mangfoldige tilfælde ikke med virkelighedens forhold. Den udbetaling, sælgeren kan få, sluges ofte af hans købesum til nyt hus, til flytteomkostninger, mæglerhonorar, sigtforersalær, stempelpenge, ejerskifteafdrag og mange andre likviditetskrav, der melder sig netop i handelssituationen.

Dertil kommer, at den særlige indkomstskat opkræves efter komplicerede regler, som stadig forandres. En i forhold til provenuet stor arbejdskraft beslaglægges derfor – såvel i privat som i offentlig sektor – til samfundsnyttig spekulation over, hvad reglerne egentlig går ud på. Lovgivningsteknisk er kapitalvindingskatten begrebsnødvendigt noget af det værste makværk, vi overhovedet har. Der er blevet lappet på den op mod en snes gange med det resultat, at lovteksten er volapyk – også for de fleste, der erhvervsmæssigt arbejder med skat på de offentlige kontorer eller i revisionsfirmaer, hos landbrugskonsulenter og på advokatkontor. Før lovforklørningsakrobaterne overhovedet har fået de redskaber, hvori de skal udføre deres halsbrækkende saltomortaler, må dygtige og omhyggelige regnskabsførere ned gennem årene have tilvejebragt det fornødne faktiske datamateriale vedrørende for eksempel udgiften til og datoen for forbedringsarbejder og meget andet. Det er en elendig lovgivningsmagt, som stiller krav af den art.

Over for den samfundsmæssige forurening ved opretholdelse af den særlige indkomstskat står provenumæssige nettovirkninger, som givetvis er negative (underskudsgivende) for det offentlige, bl.

a. som følge af, at skatten hæmmer den almindelige indkomstdannelse, og af, at fradragsret for negativ særlig indkomst i almindelige skattepligtig indkomst indebærer en betydelig provenuforskydning.

Kapitalvindingskatten virker til at øge og ikke som undertiden påstået til at mindske beskatningen på arbejdsskabte indkomster. Kapitalvindingskatten (hele den særlige indkomstskat) kan uden videre fjernes fra den ene dag til den anden. Hermed frigøres nemlig så store økonomiske kræfter, at det offentlige får overskud med det samme. Problemet om skattebelastning af arbejdsindkomster er et problem om afvikling af den almindelige indkomstskat og hører derfor ikke hjemme i diskussionen om kapitalvindingskattens beståen eller udryddelse. Ej heller har dette spørgsmål noget med spekulantbetragtninger at gøre, da spekulanter og ejendomshandlere er under den almindelige indkomstskat i henhold til statsskattelovens § 5 a og helt falder uden for området for lov om særlig indkomstskat, jfr. denne lovs § 3, stk. 1, nr. 2.

Alt i alt er der tale om en skat til gavn for ingen og til skade for alle. Kapitalvindingskattens bevarelse tjener kun tilfredsstillelse af snæversynde misundelsesbetragtninger. Landets økonomi er nu gjort alt for dårlig til, at folketingsrådet kan tillade sig at tage hensyn til sådan noget – endside til, at visse partier vil tabe ansigt, fordi de gennem årene i deres ukyndighed har stemt for kapitalvindingskattens indførelse, bevarelse og skærpelse. Helt barokt er det, at folk med offentlige pensioner, der får deres enorme kapitalgevinster frie for særlig indkomstskat, formueskat og ejendomsskat, ofte er nogle af de ivrigste til at hyle op mod, at det erhvervsliv, som også de skal leve af, frigøres for kapitalvindingskatteåget. Og for disse protesterende fortsætter inflationssikringen jo til deres dages ende, mens den for de kapitalvindingskatteramte ophører ved afhændelsen af det kapitalgode, som har udgjort deres erhvervsmæssige pensionssikring.

Når fremskridtspartiet ikke for tiden kan komme igennem med det bedste – totalophævelse af kapitalvindingskatten – må vi nøjes med det næstbedste: mildnelser af den socialt og samfundsøkonomisk set helt urimelige skat.

Nærværende forslag vandrer denne næstbedste vej.

Udgangspunktet er CQMZ-ændringsforslagene af 30. april 1975 (Folketingstidende 1974-75, (2. samling) tillæg B, sp. 376-396). Dengang var det venstre, der ved at sige nej til kapitalvindingskattelempler hindrede vedtagelsen, og i stedet fik vi SV-loven nr. 189 af 22. maj 1975 om skærpelse af